

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.
sprawy **S. M.**
uniewinnionego od popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego
od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 maja 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt VIII
.../12

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego K. J.**
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

S. M. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt VIII .../12, został uznany za winnego tego, że w dniu 14 czerwca 2011 r. w P. przy ul. J. na parkingu, skierował groźbę karalną wobec pokrzywdzonego K. J., czym spowodował u niego uzasadnioną obawę zagrożenia życia i mienia, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż wbrew art. 2 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

- całkowicie bezzasadnie przyjęto, za wiarygodne zeznania K. J., mimo że nie zostały one potwierdzone zeznaniami bezstronnych osób,
- zachodzi poważna wątpliwość czy pokrzywdzony skonfliktowany z oskarżonym i uwikłany w inną sprawę sądową nie chce uzyskać korzystnego rozstrzygnięcia po to aby polepszyć swą sytuację procesową,
- nie można uznać za całkowicie obiektywne zeznanie małżonki pokrzywdzonego, która potwierdziła zeznania męża,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, gdyż:

- w sposób nieobiektywny oceniono wyjaśnienia oskarżonego, przyjmując, że nie zasługują one na walor wiarygodności z tego powodu, iż ma on status oskarżonego w tej sprawie, pomijając to, że w sprawie VIII K .../08 jest on pokrzywdzonym,
- w sposób bezzasadny pominięto okoliczności wskazujące na prawdziwość wyjaśnień oskarżonego, gdyż córka jego A. M.-P. podawała fakty wskazujące na tendencyjność zeznań pokrzywdzonego,
- rażącą niewspółmierność kary wskutek niezastosowania warunkowego umorzenia postępowania.

W oparciu o podniesione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania wobec S. M.

Powyższy wyrok, na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaskarżył również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, domagając się orzeczenia wobec oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k., obowiązku powstrzymania się od kontaktów z G. i K. J. oraz zakazu zbliżania się do wyżej wymienionych.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 14 maja 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, który zarzucił temu orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, tj.:

- obrazę przepisów art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez uzasadnienie uniewinnienia oskarżonego w oparciu o przyjęcie, że w sprawie zachodzi konieczność zastosowania zasady *in dubio pro reo* i konieczności przyjęcia wersji korzystnej dla oskarżonego, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie uzasadnia zastosowanie tej zasady,
- obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wskutek braku uzasadnienia przez Sąd drugiej instancji zmiany oceny materiału dowodowego oraz odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom świadków, którzy potwierdzali niespójną i niewiarygodną wersję oskarżonego.

Ponadto kasacja podnosi zarzut obrazę prawa materialnego, tj. art. 190 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo, że ze spójnych zeznań świadków wynika, że oskarżony dopuścił się przestępstwa o znamionach określonych w tym przepisie ustawy karnej.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w ocenie Sądu Najwyższego prowadzi do wniosku, iż podnoszone w kasacji zarzuty pod adresem Sądu odwoławczego nie zasługują na uwzględnienie.

Dochodząc do wniosku, że Sąd Rejonowy w sposób niemalże bezrefleksyjny zaakceptował treść obciążającego materiału dowodowego S. M., Sąd Okręgowy był uprawniony do zakwestionowania ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę skazania uznając, że zostały one poczynione z naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k.

W tej sytuacji diametralnie odmiennie dokonana ocena dowodów, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego S. M. oraz zeznań pokrzywdzonych K. i G. J., uprawniała Sąd Okręgowy do zmiany orzeczenia Sądu Rejonowego na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. i naruszenie tego przepisu należało przywołać w kasacji.

Zmieniając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i uniewinniając oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa, Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 457 § 3 k.p.k., ale również art. 424 § 1 k.p.k., bowiem i ten przepis powinien być powołany w kasacji, w sposób wnikliwy ocenił zgromadzone w sprawie dowody, w świetle których spośród dwóch diametralnie odmiennych wersji przebiegu zdarzenia nadał walor wiarygodności relacji przedstawionej przez oskarżonego.

Zgodzić się należy z argumentacją Sądu Okręgowego, iż nie bez znaczenia dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego w tej sprawie pozostaje fakt, że oskarżyciel publiczny dwukrotnie w tej sprawie nie znalazł podstaw do wniesienia aktu oskarżenia przeciwko S. M. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

W związku z odwołaniem się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., przywołać należy jednolite zapatrywania, że dla oceny czy został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to czy orzekające w sprawie sądy rzeczywiście powzięły wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnęły je na niekorzyść oskarżonego.

Podczas kontroli odwoławczej w sprawie niniejszej taką wątpliwość powziął Sąd Okręgowy.

Zawarta w kasacji krytyka rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., jest zupełnie nieuprawniona.

Wbrew odmiennym twierdzeniom autora kasacji nie może być mowy o rażącym naruszeniu art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 190 k.k., zauważyć należy, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu tylko wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych ustaleń faktycznych.

Naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

Z przytoczonych powyżej względów kasacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego okazała się jako oczywiście bezzasadna.

